

לעידוד וחיזוק הלימוד והחזרה
בספה"ק סיפורי מעשיות משנים קדמוניות
שסיפר רבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב זיע"א

דעם רבינ'ס משלים

דער הייליגער בלינדער

געווען איז א טאג, ר' טוביה ליגט אויף זיין בעט. עס איז זיינע לעצטע מינוטן אויף דער וועלט, נאכן דאווענען, זאגן וודוי און לעצטע גרייטונגען אריבערצוגיין צום די אנדערע וועלט, פלוצלונג ווערן אלע ארומיגע דערשראקן ביז גאר, זיי גלייבן נישט וואס זייערע אויערן הערן.

טוביה דער בלינדער עפנט זיינע אויגן, און זאגט ארויס פון זיין מויל ווערטער וואס פירן אריבער א סקרוך אין די ביינער פון אלע וואס הערן איר. און זאגט די פאלגנדע:

"ברוך ה' אז אלע מיינע לעבנס טעג בין איך נישט געווען קיין בלינדער, איך האב געהאט גוטע געזונטע אויגן, נאר וויבאלד איך שפיל אויף חתונות, עס קען זיך דארט מאכן שטרויכלונגען דעריבער דארף איך זייער היטן אויף מיינע אויגן, האב איך דערפאר אינגאנצן פארמאכט מיינע אויגן און נישט געעפנט ביז איצטער, כדי נישט אדורכצופאלן מיט זען עפעס וואס מען טאר נישט".

לויט די מעשה וואס דער הייליגער בעל שם טוב האט דערציילט קען מען זיך לערנען די וויכטיגקייט פון זיין געווארנט צו היטן די אויגעלעך. ווען א איד האט א נסיון, ער געפינט זיך אויף אן ארט וואס איז נישט אפגעהיטן און ריין, דארף ער זוכן און פריוון אלע סארט מיטלען אויף דער וועלט צו פארמאכן זיינע אויגן און זיך ראטעווען פון א נישט ריינע בליה, א ראיה וואס אונזערע חכמים ווילן מיר זאלן זיך דערפון היטן.

מיר וועלן בעזרת השם משתדל זיין מיט אלע כוחות נישט צו גיין אויף ערטער וואו עס געפינען זיך מקשולות, און פארמאכן אונזערע אויגן פון צו זען שלעכטס. (ע"פ כוכבי אור סיפורים נפלאים).

"דאס הערט זיך ווי א מוזיק קלאנג פון ר' טוביה", רופט אויס מיט פרייד ר' יוסף צו זיין גוטן פריינד ר' פנחס. "די הארציגע זיסע מעלאדיס, זענען ספעציעלע מוזיק קלאנגען וואס מען הערט נישט ביי אנדערע מוזיקאנטן. לאמיר כאפן א בליה, דא ביי די חתונה געפינען זיך אסאך מענטשן, זיי זענען פרייליך און טאנצנדיג, שיינען און זינגען..."

"וואו, ר' פנחס! הער, דאס איז טוביה! יא, דאס איז ער, טוביה דער מנגן כשר!!! טוביה דער בלינדער מוזיקאנט וואס איך דערצייל איבער אים, איז איינער פון די גאר ספעציעלע מוזיקאנטן דא אין דארף, מענטשן גלייכן אים זייער, ער קומט צו חתונות שפילן און דערפרייען, ער זעט נישט קיינעם פאר זיינע אויגן... ער איז פארטיפט אין זיין נגינה, יעצט איז ער עוסק אין מצות חתן וכלה זיי צו משמח זיין. גלייך נאך דער חתונה איילט ער זיך אהיים, ער איז א גלייכער באגלייבטער מענטש".

"ווייל ער איז א בלינדער זענען זיך מענטשן מרחם אויף אים מען באשטעלט אים צו שפילן ער זאל קענען ברענגען פרנסה אין שטוב. געב נאר א קוק, ארום אים שטייען קינדער און דערוואקסענע, זיי קוקן אויף אים מיט רחמנות..."

ר' פנחס הערט זיך איין צו די קינדערישע שמועס ווי זיי וואונדערן זיך: "ווי אזוי קען ער אזוי שיינ שפילן? ער איז דאך בלינד און זעט גארנישט? וואס, ער דרוקט אויף די קנעפלעך אן צו זען?? איין מינוט, ווי אזוי גייט אהיים אליין? און וואס איך פארשטיי נישט - אזוי איז ער געבוירן אן צו קענען זען, אבער איך זע אז ער האט אויגן? איז פארוואס קען ער נישט זען מיט זיינע אויגן, וואס, ס'ארבעט נישט?!"

ספּוּרֵי מַעֲשֵׂיֹת מְשָׁנִים קְדֻמוֹנִיּוֹת

די שיחות פון נאך ספּוּרֵי מַעֲשֵׂיֹת (4)

'ווייניגער ווי א האר' וואס ער האט זיך דערווייטערט [גערוקט העכער] און אַוועקגעגאַנגען, פונעם פריערדיגן פלאץ!

ווייל אפילו אויב דא אין דעם 'אונטערשטן וועלט', האט ער זיך נישט דערווייטערט און געגאַנגען [העכער], נאר בלויז 'ווייניגער ווי א האר'! - וואס אין זיינע אויגן איז ער גארנישט ווייטער געגאַנגען [גארנישט גערוקט העכער]! ווייל דאס קען דאך נאר דער אייבערשטער אליינס אפשאצן! - מיט דעם אלעמען: דארטן אין די 'עולמות העליונים', איז ער דערווייטערט [העכער] געווארן 'עטליכע טויזנטער עולמות און מייל'!

און פֿלֿישפֿן וּפֿלֿישפֿן ווען דער מענטש גייט 'איין מייל' אָדער 'עטליכע מייל' אין 'עבודת השם'! דעמאלט איז: "עין לא ראתה" וכו' [נעשה למחפה לו] [ישעיה סד, ג]! "קיים שום אויג, חוץ דער אייבערשטער אליינס - קען נישט זעהן דאס גוטס וואס ער וועט מאכן, פאר די וואס האפן צו אים!"

*

(אין 'חיימוהר' סה, שרייבט רבי נתן ז"ל: די מעשה פונעם צדיק וואס איז איינמאל אריינגעפאלן אין א 'גרויסן עצבות' וכו', וואס איז געשריבן אין 'ספורי מעשיות' פונקט ווי איה האב דאס געהערט פונעם רבי'נס מויל - האב איה געהערט פון איינעם פון 'אונזערע לייט': "אז ער האט געהערט דעם 'דאזיגן מעשה' פונעם רבי'נס מויל, אין אביסל א 'אנדערן נוסח" - און אויף איינעם 'סיפור המעשה' איז געווען אביסל א 'ענדערונג' וכו'!

אז עס איז געווען א צדיק, וואס איז געווען אין זייער א גרויסע מדרגה - וואס ער איז געווען פון די 'בעלי השבון הנפש', וואס יעדן טאג האט ער זיך געמאכט א 'חשבון הנפש': "צו ער האט דעם היינטיגן טאג, ריכטיג געדינט דעם אייבערשטן בשלמות, לויט זיין שטייגער שטענדיג!" - און ער האט אויסגערעכנט די זאכן וואס ער האט געדארפט טוהן אין דעם היינטיגן טאג! און ער האט געפונען: אז ער האט נישט יוצא געווען די חובתו בשלימות אינעם דאזיגן טאג!

למשל: ער האט געדארפט ארומגיין אין שטוב 'אהין און אהער', אזויפיל מאל וויפיל ער האט געדארפט לויט זיין 'הויכן השגה'! - און אין יענעם טאג איז ער נישט אזויפיל ארומגעגאַנגען אין שטוב, ווי עס פאסט לויט זיין מדרגה!

און דורכדעם איז ער זייער אראפגעפאלן אין זיינע געדאַנקען! - ביז ס'איז אים שוין נישט מעגליך געווען זיך אויפצולעבן! - ביז ער האט זיך מחיה געווען מיט דעם וואס ער האט זוכה געווען: "שלא עשני גוי", "באשעפער, איה דאנק דיר, אז דו האסט מיר נישט באשאפן קיין גוי!"

[שרייבט רבי נתן]: און פון דעם וועסטו פארשטיין: די מעלה און די גרויסקייט פונעם דאזיגן צדיק, ווי גרויס ער איז געווען - אז ער האט געהאט אזא הויכע עבודה מיט דעם וואס ער איז געגאַנגען 'אהין און אהער' אין שטוב! - אז ווען ער האט נאר אביסל פארמינערט פון דעם דאזיגן עבודה, לויט זיין דיעה, האט ער זיך אזוי שטארק מצער געווען - ביז ער האט זיך שוין כמעט נישט געקענט אויפֿלעבן מער - ווען נישט וואס ער דערמאנט זיך פון: "שלא עשני גוי!"

זעה און פארשטיי און קוק: די 'עבודה פון די צדיקים', און זייער 'צער', אויף זייער פארמינערונג אין 'עבודת השם' - ביז ווי ווייט, ביז ווי ווייט, דאס דערלאנגט! - אשרי להם! וואויל איז צו זיי!

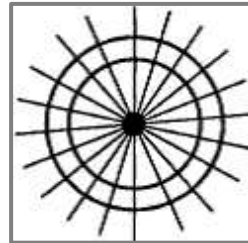
ה - המשך דער 'צדיק' וואס איז אויף

אים ארויפגעפאלן 'עצבות'

[אות ה] און דאס צו פארשטיין [דארף מען וויסן]: אז ס'איז באוואוסט: אז דער דאזיגער 'גשמיות' דיגער וועלט, איז נאר א 'מיטל פונקט' אינמיטן די 'גלגלים', ווי ס'איז ערקלערט דורך די 'בעלי תבונה'! [חכמת אסטראנאמיע, די גאנג פון די זון, לבנה, און שטערנס - נעה: רמב"ם הלכות קדושת החול: ספר הברית: ספר התבונה פון רבי חיים וויטאל!] - און פֿלֿישפֿן קעגן די 'עולמות העליונים', ווערט די 'אנצע וועלט' זיכער נישט באטראכט, מער ווי א 'פינטעלע'!

און ס'איז באוואוסט: אז אלע 'שטריכן' וואס דו וועסט ציען פונעם 'מיטל פונקט' - זענען זייער נאנט ביים 'פונקט', איינס צום אנדערן! און ווי מער זיי דערווייטערן זיך פונעם 'פונקט', ווערן זיי מער דערווייטערט איינס פונעם אנדערן!

און אזוי אויף ווען די 'שטריכן' דערווייטערן זיך גאר אסאך פונעם 'פונקט', דערווייטערן זיך דאן אויף די 'שטריכן' איינס פונעם אנדערן, גאר שטארק! כאטש וואס אונטן ביים 'פונקט' זענען זיי נאנט איינס צום אנדערן! - אזוי ווי עס צייגט דאס דאזיגן בילד 8:

קומט אויס: אז אויב וועט ער זיך אויסמאלן אין

זיינע געדאַנקען: ווי עס ווערן געצויגן 'שטריכן' פון דעם 'אונטערשטן וועלט', אפילו נאר ביז די 'גלגלים' - קומט דאן אויס: אז אפילו אויב ער גייט נישט אַוועק פון זיין פלאץ, נאר [אזוי ווייניג] ווי א 'פאדעם' - פונדעסטוועגן: דאָרט אויבן ביי די 'גלגלים', ווערט ער דערווייטערט פון דעם [ערשטן] פלאץ וואו ער איז דאָרט געווען פריער, קעגנאָיבער זיין קאפּ - ווערט ער יעצט דערווייטערט 'עטליכע טויזנטער מייל', לויטן שאַץ פון דאס גרויסקייט פונעם 'אויבערשטן גלגל' קעגנאָיבער דעם 'אונטערשטן וועלט', ווי באוואוסט! - ווייל ס'איז דאָרטן אריינגעזעצט [אינעם גלגל], 'שטערנס', גאר אָן קיין צאל, און יעדן 'שטערן' איז בערך אזוי גרויס ווי דער 'דאזיגער וועלט', און נאך גרעסער! [זעה נאך אין 'לקוטי' הלכות, ערובי תחומין ה, כ].

[אות ו] פֿלֿישפֿן וּפֿלֿישפֿן ווען ער וועט זיך אויסמאלן אין זיינע געדאַנקען: ווי די 'שטריכן' ווערן געצויגן ביז די 'עולמות העליונים' - וואס אלע 'גלגלים', זענען גארנישט קעגן זיי! - קומט אויס: אז ס'איז נישט דא קיין שאַץ צו די 'ווייטקייט' [העכערקייט] וואס ער האט זיך דערווייטערט [העכער געווארן] דאָרט אין די 'עולמות העליונים', דורך א קליין פיצעלע 'ווייטקייט' [העכערקייט], אפילו בלויז

רבי נתן ז"ל שרייבט אין 'לקוטי ה'הלכות', פסח ט, טו: דער עיקר 'נפילה' וואס דער מענטש פאלט אראפ, איז צוליב 'גדלות' [גאון] - אז ס'פאסט אים נישט צו טוען אזא 'עבודה' און 'פלאג', בשעת ווען ער האט נאך גארנישט אויפגעטוהן! - אבער דער וואס זוכט דעם 'אמת', זאגט ביי זיך אין הארצן: אז צוליב 'אין פינטעלע פון 'אין איינציגן געטליכ'שיין, איז ווערד דאס גאנצע פלאג בכפלי-כפלים! - און אזוי ווי דער צדיק וואס האט זיך דערפרייט דורך "שלא עשני גוי".

ו - צוויי סארט פאלאצן

[אות א] זאלסט וויסן: אז ס'איז פארהאן 'צוויי סארט פאלאצן'! - און 'ביידע פאלאצן' זענען [ממש] גלייך, איינס צום אנדערן. אין איינס וואוינט א 'קעניג', און אין דעם אנדערן וואוינט א 'קנעכט'! - און זיכער באמת: איז פארהאן א גרויסן חילוק, צווישן דעם 'פאלאץ פונעם קעניג' און דעם 'פאלאץ פונעם קנעכט'! - נאר פונדעסטוועגן קען מען זיך זייער טועה זיין צווישן זיי!

ווייל עס איז פארהאן א 'קשר' [קניפ] וואס אסאך נפשות בינדען זיך צוזאמען, ביז ס'ווערט פון זיי א 'הויז' און א 'פאלאץ'! - ווייל זיי בינדען זיך צוזאמען איינער מיט נאך איינעם, און נאך איינער מיט אן אנדערן - ביז ס'ווערט פון זיי א 'סיד' [גרוינדישטיין]! - און נאכדעם ווערט פון זיי א 'אוהל' [געצעלט]! - ביז ס'ווערט אויפגעבויעט פון זיי א 'הויז' און א 'וואוינונג'!

און דער 'דאזיגער וואוינונג', איז א 'וואוינונג פארן אמת'! - און ווען מ'דארף זיך דעם 'אמת', זוכט מען דאס אינעם 'דאזיגן וואוינונג'! - דאס הייסט: אינעם דאזיגן אויבנדערמאנטן 'קניפ' פון די צוזאמענבינדענע נפשות, וואס פון זיי ווערט אט דער 'דאזיגער וואוינונג פארן אמת', ווי אויבנדערמאנט!

און דעריבער האט די תורה געהייסן (שמות כג, ב): "אחרי רבים להטות", אז ביי א 'משפט' דארף מען גיין נאך רוב דיינים" - ווייל וויבאלד עס בינדען זיך צוזאם אסאך מענטשן, געפינט זיך דארט זיכער דעם 'אמת', ווי אויבנדערמאנט!

און דאס איז דער בחינה פון (בראשית מו, כז): "כל הנפש הבאה לבית יעקב" [כל הנפש לבית יעקב הבאה מצרימה שבעים], "אלע נפשות פון יעקב'ס שטוב וואס זענען געקומען קיין מצרים" [זענען געווען זיבעציג נפשות] - דאס הייסט: אז פון די [איינציגע] 'נפשות', איז געווארן דערפון 'בית יעקב'! [א גאנצע שטוב פון יעקב] - דאס הייסט: א 'וואוינונגס פלאץ', צום 'אמת', וואס דאס איז די בחינה פון 'יעקב', ווי עס שטייט (מיכה ז, כ): "תתן אמת ליעקב".

[אות ב] אבער זאלסט וויסן: אז אנטקעגן דעם [קניפ פון אמת], איז פארהאנען א 'קניפ פון רשעים' - אז עס נעמען זיך צוזאם אסאך 'נפשות פון רשעים', און ס'ווערט פון זיי א 'שטוב' און א 'וואוינונג' צו דעם 'שקר'.

און אויף דעם וואונט דער נביא (ישעיה ח, יב): "לא תאמרו קשר לכל אשר יאמר העם הזה קשר", "איר זאלט נישט זאגן א ס'איז א בונד, אויף אלעס וואס דער פאלק זאגט אז ס'איז א בונד" [רש"י]: אויף א בונד פון רשעים זאגט נישט די תורה

"אחרי רבים להטות" - ווייל (סנהדרין כו): "א בונד פון רשעים, ווערט נישט גערעכנט".

און אויף דעם שטייט (שמות כג, ב): "לא תהיה אחרי רבים לרעת", דו זאלסט נישט נאכגיין נאך 'רוב דיינים' אויף שלעכטס [אז ביי שלעכטס גייט מען נישט נאך רוב].

[אות ג] און: צווישן די צוויי אויבנדערמאנטע סארט 'בתים' [שטיבער פון 'אמת' און 'שקר'], קען מען זיך טועה זיין - דאס הייסט: צווישן דעם 'אמת' מיטן 'שקר'! - ווייל דער 'שקר' פראבירט זיך צו פארגלייכן צום 'אמת' [אז ס'זאל אויסקוקן די זעלבע] - ווייל אויף דארט איז פארהאן א 'בונד' פון 'אסאך נפשות' צוזאמען, און דער מענטש קען זיך נארן, און ער ווייסט נישט 'וואו דער אמת איז', און צוואווא ער זאל זיך דערנענטערן!

און זאלסט וויסן: אז דורך די 'מצוה פון פדיון שבויים', איז מען זוכה צו פארשטיין [די חילוק] צווישן די 'צוויי דאזיגע אויבנדערמאנטע שטיבער', צווישן 'אמת' און 'שקר', צווישן א 'קעניג' און א 'קנעכט'.

ווייל 'שקר' איז די בחינה פון א 'קנעכט', די בחינה פון 'ארו' - די בחינה פון (בראשית ט, כה): "ארוו קנען עבד עבדים" וכו', "פארשאלטן זאל זיין פנען, א עבד צו עבדים" [זאל ער זיין].

[עלים לתרופה, אור ליום ו' ערב שבת קדש ויגש תקפו]: וואס זאל איך דיר זאגן מין ברדער, אביסל ווייסטו וואס טוט זיך אין מיין הארץ, מער פון דעם קען מען נישט ערקלערן בכתב.

אויב דו ווילסט דעם 'נקודת האמת', "אם תבקשנה כסף וכמטמונים תחפשנה" (משלי ב, ד), "אויב דו וועסט דאס זוכן אזוי ווי מ'זוכט זילבער, און אזוי ווי מ'זוכט פאהאלטענע אוצרות וועסטו דאס זוכן" - זאלסטו זוכן דעם 'אמת' אינעם 'פאלאץ פונעם אמת' (ווי אויבנדערמאנט), וואס דאס ווערט געבויעט דורך 'אנשי אמת', דורך 'בעל אמת'.

"אז תבין נראת ה' ודעת אלקים תמצא" (שם פסוק ה), "דענסטמאל וועסטו פארשטיין 'ראת השם', און דאס 'נעטליכע וויסנשאפט' וועסטו געפונען".

און זיכער ווייסטו און דו פארשטייסט וואס איך בין דיר מרמז - ווייל דעם עגון פון דעם 'פאלאץ פון אמת', איז אביסל ערקלערט אין סוף 'ספרי משיחות' [ווי אויבנדערמאנט] - אבער באמת ווייסטו גארנישט. (זעה נאך אין לקוטי ה'הלכות, ברכת השחר ג, יא)

[חיי מוה"ר"ן סו (צום שיחה פון די 'צוויי סארט פאלאצן', אין סוף 'ספרי מעשיות'):] ווען מען דינט השם יתברך, און מ'איז נאך אלץ אין די בחינה פון 'עבד' (זעה לקוטי מוה"ר"ן ח"ב תורה ה) - איז מען נאך אלץ אין די בחינה פון 'ארו' חס ושלום.

און ס'איז אויף פארהאן ביי די קדושה, א בחינה פון 'עבד', דאס איז די בחינה פון (דברים לד, ה; יהושע א, א): "משה עבד ה'".

און זאלסט וויסן: אז ס'איז פארהאן א מצוה, וואס דורך איר גייט מען ארויס פון די בחינה פון 'עבד' - דאס איז די 'מצוה פון פדיון שבויים'.

לאמיר זיך פאר הערן

די שיחות פון נאך ספורי מעשיות (4)

- ג. דורך וועלכע מצווה זאגט אונז דא דער רבי, איז מען זוכה צו וויסן די חילוק צווישן זיי?
 - ציצית
 - תפילין
 - פדיון שבויים
- ד. האסטו געלערנט די מעשה פון די וואך?
 - יא
 - ניין
 - איך האב געוואלט

- א. ווער וואוינט אין די צוויי פאלאצן?
 - אין ביידע וואוינען קנעכט
 - אין ביידע וואוינען קעניגן
 - אין איינע וואוינט א קעניג אין איינע א קנעכט
- ב. איז דא א חילוק צווישן די צוויי פאלאצן?
 - זיי זעען אויס די זעלבע
 - באמת איז דא גרויסע חילוק צווישן זיי ביידע
 - ביידע תשובות זענען ריכטיג

טיפער געטראכט

אוווא נאך דער ציילט דער רבי אין ספורי מעשיות וועגן א "קנעכט" ?

תשובות אויף די פריערדיגע וואך

- וויפל מאל ווערט דער ציילט אין ספורי מעשיות וועגן א "פערד" ? **9 מאל** - ווער וויסט ביי וואסארא מעשיות ?
- אין די ערשטע מעשה און האט גיבעטן אז מען זאל אים געבן איין מ'סרת מיט איין פערד
 - אין די דריטע מעשה זיי האבן ביי אים ג'ראפיוועט דאס קעסטיל און די פערד
 - אין די אכטע מעשה זיי זענען גיפארין זענען זיי גיקומען צו איין קליין בריקיל. איז אראפ גיפאלן א פערד
 - אין די ניינטע מעשה דער חכם - האט ער דערזעהן א גרויסע בריקע מיט פיר פערד
 - אין די ניינטע מעשה דער חכם מיט זיין חבר - האבן זיי אנגיהויבן צו פארקויפן איין פערד. און דערנאך ...
 - אין די עלעוועטע מעשה דער סוחר האט ג'ריטן אויף איין פערד
 - אין די עלעוועטע מעשה דער בן השפחה - איך בין אהער גיקומען דורך דעם פערד
 - אין די עלעוועטע מעשה דער ווייל איז אהין אנגיקומען נאך איין מענש. וואס ער האט ג'ריטן אויף א פערד
 - אין די צוועלוועטע מעשה זיי צערע פערד זענען צו ג'דעקט מיט אזוי א גרויס צשירות

דעם רבינ'ס
מעשיות

להתודע ולהגלות אז איטלעכס ווארט וואס דא שטייט אין דעם הייליגן ספר, איז 'קודש' קדשים', לופער 'סודות' התורה. מען זאל נישט מיינען: "אז דאס זענען חס' ושלום פראסטע מעשיות!"

צו ענטפערן בחינות און אריינגיין אינעם גורל, 02-5333372 צו באקומען דעם גליון אין מייל - m025345040@gmail.com